

χορὸν τῶν Φοινισσῶν ὄχι εἰς Θήβας, ἀλλ' εἰς Δελφοῦς, ὅτι ὁμοῦ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ταξειδίου ἐναντίος ἄνεμος πνεύσας ἠνάγκασε τὸν χορὸν ν' ἀλλάξῃ δρόμον καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς Θήβας ὥστε, συμπεραίνει, ἂν αἱ Φοινίσσαι εὐρίσκονται καθ' ὃν χρόνον ἀρχίζει τὸ δρᾶμα, ὄχι ἐν Δελφοῖς ἀλλ' ἐν Θήβαις, αἴτιον τοῦτου δὲν εἶνε ἡ ἐπὶ Θήβας στρατεία τῶν Ἀργείων, τοῦτο, λέγει, εἶνε δευτερεύον κώλυμα, ἐπελθὼν μετέπειτα, ἀλλ' ὃ ἐν μέσῳ τῷ πλῶ πνεύσας ἐναντίος ἄνεμος. Ἐὰν ὁ κ. Π. δὲν περιώριζε τὰς ἐρεῦνας τοῦ εἰς τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος χωρίον, κοιτάζων πῶς νὰ παρεμβάλλῃ εἰς αὐτὸ τὴν διορθώσιν του, ἀλλ' ἐμελέτα μετὰ τῆς αὐτῆς προσοχῆς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τὸ δρᾶμα, κοιτάζων ὄχι πῶς φαντάζεται αὐτὸς ἐκ τῶν προτέρων τὰ πράγματα, ἀλλὰ πῶς ἐφαντάσθη αὐτὰ ὁ ποιητής, — τί λέγομεν; ἐὰν δύο μόνον φύλλα ἔστρεφε τῆς ἡμετέρας ἐκδόσεως, καὶ ἔβλεπε τί ἀποκρίνεται αὐτὸς ὁ Χορὸς πρὸς τὸν Πολυνεΐκην, ἤθελε πεισθῆ ἀδιστακτως, ὅτι ἡ ἐπίνοια, εἰς ἣν παρήγαγεν αὐτὸν ὁ γερμανισμὸς, ὁ pruritus emendandi (ἡ φαγοῦρα τῆς διορθώσεως), καθὼς ἔλεγεν ὁ Ἑρμᾶννος, ἦτο ἀτυχῆς καὶ ἄστοχος. Εὐθύς μετὰ τὰ χορικά μέλη—καὶ αὐτὰ δ' ἄλλως μαρτυροῦσι σαφῶς ὅ,τι λέγομεν (πρὸβλ. μάλιστα στροφ. 6': «νῦν δέ μοι πρὸς τειχεῶν θυμῶν μολῶν Ἄρης κτλ.») — ἐπιφαίνεται ὁ Πολυνεΐκης, ὅστις, ἰδὼν τὸν χορὸν τῶν Φοινισσῶν, ἐρωτᾷ, στ. 278-9 :

Ἐναί γυναικες, εἴπατ' ἐκ ποίας πάτρας
ἐλληνικοῖσι δώμασιν πελάζετε;

ὁ δὲ χορὸς τῶν Φοινισσῶν ἀποκρίνεται ταῦτα 280-5 :

Φοίνισσα μὲν γῆ πατρὶς ἡ θρέψασά με,
Ἄγῆνορος δὲ παῖδες ἐκ παίδων δορὸς
Φοῖβω μ' ἐπεμψαν ἐνθάδ' ἀκροθίνιον.
Μέλλων δὲ πέμπειν μ' Οἰδίου κλεινὸς γόνος
μαντεῖα σεμνὰ Λοξίου τ' ἐπ' ἐσχάρας,
ἐν τῷδ' ἐπεστράτευσαν Ἀργεῖοι πόλιν.

Δὲν ἔφερε λοιπὸν εἰς Θήβας τὸν χορὸν τῶν Φοινισσῶν ὁ ἐναντίος τοῦ κ. Πανταζίδου ἄνεμος, ἀλλ' ἐπεμψαν εἰς Θήβας (= αμ' ἐπεμψαν ἐνθάδ' ») οἱ Ἀγῆνορίδαι, τουτέστιν οἱ Τύριοι, ἐκλέξαντες αὐτὰς ἐξ Ἀγῆνορίδων, ἦτοι Τυρίων παρθένων.

Οὐδ' ὠδήγησαν (διότι εἰς ὀδηγηθεῖσα, καθὼς εἶδομεν, μετέβλεν ἀθαίρετως τὸ « πεμφθεῖσα » τοῦ στίχου 219 ὁ κ. Π.), οὐδ' ὠδήγησαν, λέγω, τὸν χορὸν εἰς τοὺς « ὁμογενεῖς Λαΐου πύργου », ἦτοι εἰς τοὺς συγγενεῖς Θηβαίους, ἀλλοὶ τινὲς οἵτινες ὁποῦτε (ὁ πλοίαρχος καὶ οἱ ναῦται βέβαια ἢ τινὲς ἄλλοι;) ἀνγκασθέντες ὑπὸ τοῦ ἐναντίου ἀνέμου, ἀλλ' οἱ Ἀγῆνο-

ρίδαι, τουτέστιν οἱ Τύριοι, καὶ οὗτοι ὄχι ἄλλοι τινὲς τυχόν (οἷον ὁ πλοίαρχος καὶ οἱ ναῦται), ἀλλ' οἱ Τύριοι οἵτινες καὶ ἐξέλεξαν τὸν χορὸν ἐκ τῶν Ἀγῆνορίδων, ἦτοι τῶν Τυρίων παρθένων (« Ἀγῆνορος δὲ παῖδες ἐκ παίδων . . . μ' ἐπεμψαν ἐνθάδε »), τουτέστιν οἱ ἐν Τύρῳ Τύριοι.

Καὶ ἂν ἄρα ὅλοι οἱ γραμματικοὶ ὑπὲρ τῆς ἐπινοίας τοῦ διορθωτοῦ καὶ κατὰ τῆς ἡμετέρας ἐρμηνείας λόγοι ἠλήθευαν, ὅπερ οὐδαμῶς, καθὼς εἶδομεν, συμβαίνει, πάλιν εἰς οὐδὲν ἤθελαν ὠφελῆσαι, ἀφ' οὗ ἡ θεμελιώδης ἰδέα τῆς ἐπινοίας αὐτοῦ ἀνακρίεται σαφῶς καὶ διαβρῆδην ὑπὸ τῆς θεμελιώδους περὶ τοῦ πράγματος τοῦτου ἰδέας αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ—ἰκτὸς ἐὰν καὶ τὸ χωρίον τοῦτο ἀθετηθῆ ἢ θεωρηθῆ ὡς ἐφαρμένον καὶ διορθωθῆ, ὅπερ μέχρι τοῦδε τούλάχιστον εἰς οὐδενὸς τὸν νοῦν ἐπῆλθε.

Ἐν Μυτιλήνῃ, τῇ 6 Αὐγούστου 1888.

Δ. Ν. ΒΕΡΝΑΡΑΚΗΣ.

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ

Μυθιστορία Ἰουλίου Κλαρετῆ.—Μετάφρασις Χ. Α.

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Πῶς! αὐτὸ λοιπὸν ἐννόουν; Ὑπώπτειον τὴν Γιλβέρτην; Συνέδεον μὲ πρόθεσιν προσβλητικὴν τὴν ἀγαθὴν νεάνίδα μὲ τὸν καλὸν ἐκείνον νέον; Ἀνεμίγνυον, τὰ ὀνόματά των εἰς κακοῦθεϊάν τινα, ἐξηγουμένην διὰ τῆς ἀπλῆς φράσεως: «λέγουν! . . . φλυαροῦν!» Ἐτόλμων νὰ ἐπιρρίψωσι κατὰ τῶν δύο ἐκείνων ὄντων βόρβορον καὶ δηλητήριο, οὗ τὸ ποῖον ὁ Βερδιέ ἀκόμη ἠγνοεῖ!

Ὁ ταγματάρχης ἠγέρθη πελιδνὸς καὶ παρτηρῶν ἐναλλάξ τὸν Γκενὼ καὶ τὸν συμβολαιογράφον—ἡκιστα ἤσυχον—καθημένους ἀμφοτέρους:

— Ἦθελα νὰ γνωρίζω ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐτόλμησαν νὰ ἐπινοήσωσι τοιαύτην κακοῦθειαν εἶπε, διὰ νὰ τοὺς κόψω τ' αὐτιά!

Καὶ ταῦτα λέγων μὲ φωνὴν εὐσταθῆ, ὀξείαν ὡς συριγμὸν μαστιγίου, ὁ στρατιωτικὸς ἐκόμβωνε τὴν ρεδιγκόταν του μὲ νευρικὴν ταραχὴν ἀπειλητικὴν, ὡς νὰ ἤθελε νὰ βαδίσῃ κατ' εὐθεῖαν κατὰ τῆς συκοφαντίας καὶ νὰ τὴν κατασυντρίψῃ.

— Δὲν φαίνεται κανένας σακάτης ὁ ταγματάρχης, διελογίζετο ὁ Γκενὼ βλέπων αὐτόν. Ἄλλὰ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ αὐτὸ τὸ ἦθος ἐμπροσθεν τῶν ἐκλογέων του!..

Ὁ Καμποῦ προσηπάθει ἤδη νὰ καταπραυῖν τὸν θεῖον τῆς Γιλβέρτης. Εἶχεν ἐγερθῆ καὶ

αυτός. Δὲν ἔπρεπε νὰ δυσαρεστηθῆ, τοῦ ἔλεγεν. Τὸ τοιοῦτο δὲν συνετέλει εἰς τίποτε. Ἄν τοῦ εἶπεν αὐτά, αὐτός, ὁ Καπποῦ, ἂν ἤλθε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡμοῦ μὲ τὸν Γκενώ νὰ εὕρωσι τὸν Βερδιέ εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἤθελαν νὰ τὸν εἰδοποιήσωσιν, ὡς φίλοι! . . . Προφανῶς ἐσυκοφάντουν τὸν Βερδιέ, ἐσυκοφάντουν τὴν δεσποινίδα Γιλβέρτην, ἐσυκοφάντουν τὸν κύριον δὲ Μομβρέν . . . ἀλλὰ τέλος πάντων, ὤφειλε νὰ ἠμολογήσῃ ὅτι τὰ φαινόμενα . . . συνδυαζόμενα μὲ τὴν κακοβουλίαν τῶν πονηρῶν. . .

— Τὰ φαινόμενα ; . . Ποῖα φαινόμενα ; ἀνέκραξεν ὁ Βερδιέ διακόπτων τὸν συμβολαιογράφον.

— Σεῖς ὁ ἴδιος . . . εἰς Δαμμαρί, τὴν ἡμέραν, ἔπου συνητήσατε τὸν μαρκήσιον δὲ Μομβρέν. . .

— Αἶ, τί ;

— Λοιπὸν καὶ σεῖς ἐφαίνεσθε ὑπὲρ τὸ δέον φιλόφρων πρὸς τὸν μαρκήσιον. Τοῦ ἐσφίγγατε τὴν χεῖρα !

— Μάλιστα !

— Τὸ παρετήρησαν καὶ τὸ ἐσχολίασαν κακῶς.

— Ἦμην λοχαγὸς τοῦ υἱοῦ του . . . Ὑπολήπτομαι τὸν κ. δὲ Μομβρέν.

— Τὸν ὑπολήπτεσθε ; Τὸν ὑπολήπτεσθε ! . . Ἦμπορεῖτε νὰ τὸν ὑπολήπτεσθε ἐντὸς τοῦ οἴκου σας. Ἄλλ' εἰς τὴν πολιτικὴν δὲν ὑπολήπτονται φανερὰ τοὺς ἀντιπάλους των.

— Ἄ, νὰ παρ' ἡ ὀργή ! ἀνέκραξεν ὁ Βερδιέ. Ἄλλ' ὁ κτηνίατρος τὸν ἀνεχαίτισεν.

— Φίλτατε ὑποψήφιε, εἶπεν αὐτῷ ὁ Γκενώ, ἔάν παραφέρεσθε καὶ ἂν διαρκῶς μᾶς διακόπτετε, δὲν θὰ μάθητε τίποτε ! . . . Ἔχετε δὲ ὀλίγην ὑπομονήν ! . . Ἡμεῖς ἐνδιαφερόμεθα διὰ τὸ καλὸν σας, δὲν εἶν' ἔτσι ; Λοιπὸν μάλιστα, σᾶς λέγω ὅτι τὰ φαινόμενα δικαιολογοῦν αὐτάς τὰς μικροφυαρίας. . .

— ὦ ! εἰπέ τας κάλλιον κακοηθείας, ἀχρεϊότητας, Γκενώ ! εἶπεν ὁ μικρόσωμος Καπποῦ πάντοτε περισσευόμενος.

Ὁ Βερδιέ ἐπνίγετο ἐκ τῆς στενοχωρίας. Ἐπορεύθη πρὸς τὸ παράθυρον, τὸ ἦνοιξε βιαίως, ἐνῶ ὁ Καπποῦ παρετήρει τὸ κίνημά του μετὰ τινος ἀνησυχίας. Καὶ ἐνῶ ὁ ταγματάρχης προέβαλε τὴν κεφαλὴν διὰ ν' ἀναπνεύσῃ δροσερὸν ἀέρα, ὁ μικρόσωμος συμβολαιογράφος ἀπεσύρτο ἀθουρῶως εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ θαλάμου, ἀπομακρυνόμενος τοῦ παραθύρου διὰ πᾶν ἐνδελύμενον.

Ὁ Βερδιέ μετὰ τοῦτο ἠθέλησεν, ἀπήτησε νὰ τοῦ ἠμιλήσῃ φανερά. « Ἐμπρός ! . . . λέγετε !. εἶπε, χωρὶς ἐπιφυλάξεϊς ». Ὅ,τι ἐψιθύριζον οἱ ἄλλοι σιγά, αὐτὸς ἤθελε νὰ τὸ ἀκούσῃ μεγαλοφῶνως. Ἐμπρός ! Τί ἰσχυρίζοντο αὐτοὶ οἱ ἀχρεῖοι ;

Βαθμηδὸν δὲ ὁ στρατιωτικὸς ἐνόμιζεν ὅτι περιεσφίγγετο ὑπὸ τριβόλων καὶ ἀκανθῶν, ὅτι περιεβάλλετο ἀπὸ τέλματα βορβορώδη. Ὁ Γκενώ καὶ ὁ Καπποῦ ἐκ περιτροπῆς λαμβάνοντες τὸν λόγον ἀνεκοίνωσαν αὐτῷ ὅτι ἠθεάθη ἡ Γιλβέρτη εἰς Ἀβῶν εἰσερχομένη κρηφίως ἡμοῦ μετὰ τοῦ κ. δὲ Μομβρέν εἰς οἰκίαν τινὰ χωρικῶν πλησίον τοῦ ναοῦ. Ἦτο ἀδύνατον νὰ πλανῶνται. Τοὺς εἶχαν παρκαλοουθήσει τοὺς εἶχον ἴδει.

— Τὴν Γιλβέρτην ;

— Τὴν δεσποινίδα ἀνεψιάν σας, μάλιστα !

— Δὲν εἶνε ἀληθές !

— Σᾶς ἐπαναλαμβάνομεν ὅ,τι βεβαιοῦσιν.

— Καὶ ποῖος βεβαιοῖ αὐτό ;

— Ὁλος ὁ κόσμος !

— Ὁλος ὁ κόσμος ψεύδεται ! εἶπεν ὁ Βερδιέ μετὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς.

Εἰς μάτην ὁ Καπποῦ παρετήρει ὅτι ἐπειδὴ ὁ ταγματάρχης εἶχεν ἀνοίξει τὸ παράθυρον, ἠδύνατο ν' ἀκούσωσιν ἐκ τοῦ κήπου πᾶν ὅ,τι ἐλέγετο ἐν τῷ θαλάμῳ.

— Ἔστω ! ναι ! τὸσον τὸ καλλίτερον ! ἀπήνησεν ὁ Βερδιέ. Ἐπεθύμομεν νὰ τὸ ἀκούσῃ ὅλος ὁ κόσμος. . . αὐτὸς ὁ ὅλος ὁ κόσμος τὸν ὁποῖον λέγετε, ὅστις πρέπει νὰ ἔχη ἐν ὄνομα, νομίζω, ὅστις πρέπει ἐπίσης νὰ ἔχη καὶ μίαν παρειᾶν διὰ νὰ τὴν ραπίσω !

Ὁ Γκενώ, βλέπων ὅτι τὰ πράγματα εἰδεινοῦντο, παρετήρησεν ὅτι αὐτὸς δὲν θ' ἀνemiγνύετο ποσῶς εἰς τὴν ὑπόθεσιν, οὐδὲ θ' ἀνελάμβανε νὰ ἠμιλήσῃ περὶ αὐτῶν τῶν διαδόσεων, ἂν ὁ ταγματάρχης δὲν ἦτο ὑποψήφιος.

— Μάλιστα ! διότι φυσικὰ ὁ ὑποψήφιος εἶνε ὁ σκοπὸς κατὰ τοῦ ὁποῖου βάλλεται πᾶσα ὕβρις ! διότι τὰ πάντα δύνανται νὰ εἰπωσιν πρὸς τὸν ὑποψήφιον ! . . . Καὶ ἂν ἔχη σύζυγον ἢ τέκνον, δύνανται νὰ τ' ἀτιμάσωσιν, ὅπως ἠθέλησαν νὰ ἐξυθρίσωσι καὶ τὴν ἀνεψιάν μου ! . . Λοιπὸν αὐτὸ μόνον εὕρον νὰ εἰπωσιν κατὰ τοῦ ὑποψηφίου σας ; . . . Ὅτι πωλεῖ τὴν ἀνεψιάν του πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ ἀντιπάλου του, διὰ ν' ἀποστῆ τοῦ ἀγῶνος ὁ ἀντίπαλος οὗτος καὶ τοῦ ἀφήσῃ ἐλεύθερον τὸ στάδιον ;

— Αὐτό ! εἶπεν ὁ Γκενώ.

— Ἄν τοὺς εἶχα εἰς τὰς χεῖράς μου τοὺς ἀχρεῖοις ! . . ἤρχισεν αὐτίς νὰ λέγῃ ὁ Βερδιέ, βλέπων εἰς τὸν κῆπον, ὡς νὰ ἠδύνατο διὰ μέσων τῶν δένδρων νὰ διακρίνῃ τοὺς συκοφάντας τῆς Γιλβέρτης.

— Τέλος πάντων ὅμως — εἶπε ὁ Καπποῦ τολμησας ν' ἀναλάβῃ τὸν λόγον καὶ πλησιάζων βαθμηδόν, — τέλος πάντων, διὰ νὰ κατασυντρίψῃτε εἰς κόνιν αὐτὴν τὴν συκοφαντίαν, ἐννοεῖτε, ταγματάρχα ; διὰ νὰ τὴν ἐκμηδενίσῃτε ὀλοτελῶς, ἔπρεπε νὰ μάθητε τί ὑπῆγε νὰ

κάμη εις Ἀβών ἢ δεσποινὶς Γιλβέρτη, ὅτε τὴν κατεσκόπευσαν.

— Ἡ Γιλβέρτη; Ἡ Γιλβέρτη οὐδέποτε μετέβη εις Ἀβών! Ἡ ἐν μετέβη, θὰ μετέβη χάριν ἀγαθῆς τινος πράξεως, τὴν ὁποῖαν δὲν μοῦ εἶπεν.

— Πιθανῶς, εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος. Ὅπως καὶ τὴν ἐσπέραν, καθ' ἣν εἶχομεν τὴν τιμὴν νὰ τὴν συναντήσωμεν πρὸ τοῦ Μεγάλου Μοράρχου δὲν εἶνε ἀληθές, Γκενώ;

Ὁ μικρόσωμος Καπποὰ ἤρώτα τὸν κτηνίατρον διὰ βλέμματος πληγίου, εἰρωνικοῦ, ἀποψήχων ἅμα τὸν πῖλόν του ἐνῶ ἐστρέφετο πρὸς τὸν εὐσαρκον σύντροφόν του.

Τοῦ Μεγάλου Μοράρχου; Ὁ Βερδιέ ἄφωτος, ἔβλεπεν ἀπορῶν, μὴ γινώσκων τὴν φορὰν ταύτην πεῦ οἱ δύο ἐκεῖνοι ἤθελον νὰ καταλήξωσιν

— Ναί, ναί! . . . εἶπεν ὁ Γκενώ, πρὸ τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Μεγάλου Μοράρχου, εις Μελέν!

— Αἶ, λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ στρατιωτικὸς.

— Τὴν ἐσπέραν τῆς πρώτης δημοσίου ὁμηγύρεως εις Σαλλύ . . . τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἐσπέραν . . .

— Αἶ, λοιπόν; ἐπανελάθεν ὁ Βερδιέ.

— Ἐγευματίσαμεν εις τὸ Νομαρχεῖον, ὁ Καπποὰ καὶ ἐγώ.

— Χωρὶς τὸν νομάρχην, εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος. Εὐρίσκειται πάντοτε εις Παρισίους ὁ νομάρχης!

— Αἶ, λοιπόν; ἠρώτησε καὶ ἐκ τρίτου ὁ ταγματάρχης ἀμηχανῶν ἐκ τῶν περιστροφῶν ἐκείνων, τῶν προμηνυουσῶν νέαν τινὰ ρυπαρότητα.

— Λοιπὸν συνηντήσαμεν . . . ἐγὼ καὶ ὁ Καπποὰ . . .

— Ὁ Γκενώ καὶ ἐγώ! . . .

— Τὴν ἀνεψιάν σας!

— Τὴν ἀνεψιάν μου;

— Ναί, τὴν ἀνεψιάν σας, ἥτις ἐξήρχετο ἐκ τοῦ ξενοδοχείου.

— Τὴν ἀνεψιάν μου;

— Μὲ τὸν . . .

Ὁ Καπποὰ προσέβλεψε τὸν Γκενώ, ὅστις, ἐδίσταζε καὶ ἐν τάχει, μὲ νευρικόν τι κίνημα ἐποίησεν αὐτῷ νεῦμα σημειῶν: « Ἐμπρὸς λοιπόν!

— Μὲ τὸν κ. δὲ Μομβρέν! εἶπε τότε συμπληρῶν τὴν φράσιν του ὁ κτηνίατρος, ὡς νὰ κατέφερε κέντημα διὰ χειρουργικῆς κοπίδος.

Ὁ Βερδιέ τὴν φορὰν ταύτην ἀφήκε τὸ παράθυρον καὶ ἀνασκιρτήσας ὤρμησε πρὸς τὴν τράπεζαν ἄλλ' ἠνυχάσθη νὰ στηριχθῆ ἐπ' αὐτῆς διὰ νὰ μὴ καταπέση. Τὰ πάντα περίξ αὐτοῦ ἐστρέφοντο. Εἶχε δοκιμάσει τὴν αὐτὴν ἀλγεινὴν αἰσθησιν εις τὴν ἐν Κουλιτιέρ μάχην, ὅτε

εἰδέχθη κατὰ κεφαλῆς δοκὸν ριφθεῖσαν κατ' αὐτοῦ ἀπὸ καλύβης ἐμπρηθείσης, ἔνθα ἡμύνοντό τινες Βαυαροί. Ἔστη πρὸς στιγμὴν ὡς κατάπληκτος καὶ ὁ κτηνίατρος ἐνόμισεν ὅτι προσεβλήθη ὑπὸ ἀποπληξίας.

Πλὴν ὁ στρατιωτικὸς ὠρθώθη τὸν μύστακά του ὑπανάγειρε μειδίαμα, ὅπερ ἐξέφραζεν εὐχαριστίαν ἅμα καὶ περιφρόνησιν, προσπαθῶν δὲ νὰ φανῆ γαλήνιος:

— Ἄς εἶνε! εἶπεν βλέπω ὅτι δὲν εἶνε μόνον τὰ λέγουν, αἱ ἀρίστοι διαδόσεις, αἰτινες μᾶς κατηγοροῦσιν . . . Εἶδετε . . . εἶδετε μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς σας . . .

— Εἶδομεν φανερά, εἶπεν ὁ Καπποὰ.

— Δὲν ἔχω τίποτε νὰ σᾶς ἀπαντήσω . . . Εἰς τὴν ἀνεψιάν μου ἀπόκειται νὰ σᾶς ἀπαντήσῃ . . . Σᾶς παρακαλῶ τῶρα νὰ μὲ ἀφήσητε μόνον . . . Ἐχω ἀνάγκην . . . σᾶς βεβαιῶ!

Ὁ συμβολαιογράφος διελογίζετο ἂν εἰς τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ ταγματάρχου, συνοδευμένους ὑπὸ νευρικοῦ συσπασμοῦ τῶν δακτύλων του περιεῖχετο ὀδύνη ἢ ἀπειλή.

— Ταγματάρχα, εἶπεν αὐθις, θὰ μᾶς συγχωρήσητε . . . Ἐνομίσταμεν καθῆκόν μας . . .

— Ἡ τιμὴ σας εἶνε καὶ ἰδική μας! ἐπανελάθεν ἀποφθεγματικῶς ὁ κτηνίατρος τοῦ Σαλλύ.

Ὁ Βερδιέ ἠνυχάρισθησεν αὐτούς. Ἐν πάσει περιπτώσει οἱ ἀνόητοι ἐκεῖνοι ἦσαν ἐν τῷ δικαιώματι των, ὡς μέλη τῆς ὑπὲρ αὐτοῦ ἐπιτροπῆς καὶ ἐφέροντο εὐσυνειδήτως. Ἐνόμισαν ὅτι εἶδον! . . .

Ἄλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἀπεμακρύνοντο ὁ Βερδιέ τοὺς ἐσταμάτησε καὶ πάλιν. Ὅσον ἀδύνατον καὶ ἂν ἦτο τὸ πρᾶγμα, ἤθελεν ἐν τούτοις νὰ μάθῃ πῶς ἦτο ἐνδεδυμένη ἡ Γιλβέρτη, ὅτε τὴν εἶδον εις Μελέν, καὶ κατὰ ποῖαν ὄραν τὴν συνήντησαν. Ὁ Καπποὰ τότε παρέσχε τὰς ζητούμενας πληροφορίας, ἡ περιγραφή του δὲ συνεφάνει ἀναμφιβόλως μὲ τὴν ἐνδυμασίαν τῆς Γιλβέρτης. Ἄλλὰ πῶς κατὰ τοιαύτην ὄραν ἡ νεανὶς ἠδύνατο νὰ εὐρίσκηται εις Μελέν;

— Ὡ! δὲν ἦτο πολὺ ἀργά! . . . Ὁ κ. δὲ Βελερμών ἤθελε νὰ ἐργασθῆ. Τὸν ἀφήσαμεν, ἀφοῦ ἐκαπνίσσαμεν τὰ σιγάρα μας.

Καὶ ὁ Βερδιέ, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ τοῦ ἐπέλθῃ εἰς τὸν νοῦν καμμία ὑπόψια περὶ τῆς Γιλβέρτης, ἐνεθυμεῖτο ἐν τούτοις ὅτι εἶχεν ἐξέλθει ἡ ἀνεψιά του τὴν ἐσπέραν τῆς Κυριακῆς ἐκείνης διὰ νὰ περιπατήσῃ, ὡς ἔλεγε, εἰς τὴν ὁδὸν μόνη.

Βεβαίως ὁμως δὲν εἶχε προχωρήσει μέχρι τοῦ Μελέν!

— Θὰ ἦτο ἄλλη τις γυνὴ!

— Πιθανόν! ἀπήντησεν ὁ Καπποὰ μὲ εἰρωνικὸν ὕφος . . . Πολὺ πιθανόν!

— Ὅμως, παρατήρησεν ὁ Γκενώ, πρέπει ἢ

ἄλλη αὐτὴ γυνὴ νὰ ὁμοιάζῃ φοβερὰ μὲ τὴν δεσποινίδα Γιλβέρτην, ἀφοῦ τὴν ἐκλαμβάνουν δι' αὐτὴν εἰς Ἄβων καὶ ἀφοῦ ἡμεῖς, ἡμεῖς οἱ ἴδιοι!.. Καὶ ἐν τούτοις ἔγω καλὰ μάτια ἐγώ!

— Καὶ ἐγώ, εἶπεν ὁ Καπποᾶ, καλὰ δίοπτρα.

Ἔπρην τὸν ταγματάρχην καταβεβλημένον. Ἀναμφιβόλως οὐδὲν ἠδύνατο νὰ μειώσῃ τὴν πρὸς τὴν Γιλβέρτην ὑπόληψίν του. Ἄλλ' ὅμως τί ἐσήμαινεν ἡ συκοφαντία ἐκείνη; Πῶς ἐνόμισαν ὅτι εἶδον ταύτοχρόνως εἰς Ἄβων καὶ εἰς Μελέν τὴν Γιλβέρτην συνομιλεῦσαν μὲ τὸν κ. δὲ Μομβρέν, εἰσδύουσαν μετ' αὐτοῦ κρυφίως εἰς οἰκίαν ἄγνωστον αὐτῷ; Ἦτο ἀδύνατον, βεβαίως ἀδύνατον!

Οὐδέποτε ἠσθάνθη παρομοίαν θλίψιν. Ἐνόμιζεν ὅτι εἶχεν ὑπεστῆ ἐφιάλτην. Ἀληθῶς ἄρα γε οἱ δύο ἐκείνοι ἄνδρες εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν του; ἄληθῶς τοῦ εἶπον ὅσα ἤκουσεν; Μήπως εἶχεν ὄνειρευθῆ;

Ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον. Κάτω εἰς τὸν κῆπον διὰ μέσου τῶν δένδρων ἐπανείδεν ἀκριβῶς τὸν κτηνίατρον καὶ τὸν συμβολαιογράφον ἀποχαιρετίζοντας τὴν κυρίαν Ἐρβλαί, τὸν δὲ νέον Δυκᾶν συνοδεύοντα αὐτοὺς μέχρι τοῦ πυλῶνος. Ὁ Καπποᾶ ἐχαιρέτιζεν ὑποκλινέστατα ὁ δὲ Γκνεὼ ἐχαιρέτιζε μακρόθεν διὰ χειρονομίας τὸν Δυκᾶν καὶ ἡ Ἐρρικέττα ἐφαίνετο γελῶσα ὑπὸ τὸ ἀλεξήλιόν της. Ὁ Βερδιέ ἐκλείσει βιαίως τὸ περᾶθυρον.

Μήπως ἐλάθουν καὶ ἐγέλων περὶ αὐτοῦ ἐκεῖ κάτω;

— Ἄ! ἄς ἴδωμεν, εἶπεν, ἄς ἴδωμεν τί ἤλθαν καὶ μοῦ διηγήθησαν.

Καὶ καταπεσὼν ἐπὶ τῆς ἔδρας του ἀνέπλασε λέξιν πρὸς λέξιν τὴν πρὸ μικροῦ λαβοῦσαν χώραν συνδιάλεξιν, συλλογιζόμενος ὅποια τις ἄρα γε φρικτὴ πλάνη ἠδύνατο νὰ πκράσῃ ἀφορμὴν εἰς παρομοίαν μωρᾶν συκοφαντίαν. Ἐσκέπτετο ὅτι δὲν ἐφέρθη ἀρκετὰ ἀποφασιστικῶς πρὸς τοὺς δύο ἐκείνους ἡλιθίους.

— Ἐπρεπε νὰ τοὺς κλείσω τὸ στόμα!.. ἔλεγον.

Ἐν τούτοις ὅμως σκεπτόμενος κάλλιον, προσέθετε:

— Ὅπως δῆποτε αὐταὶ ἐνόμισαν ὅτι μοῦ προσφέρουν ἐκδούλευσιν!.. Ἡ τιμὴ μου εἶνε ἰδικὴ των τιμῶν, ὡς ἔλεγον... Εἶμαι ὑποψήφιός των!.. βέβαια!.. Ὅστις προσβάλλει ἐμέ, προσβάλλει αὐτούς!.. Ὡ, τὰ ζῆα!

Δάκρυα φλογερά ἐκαίον τοὺς ὀφθαλμοὺς του καὶ ἠσθάνετο τὸ στήθος του πιεζόμενον ὑπὸ ὑπερόγκου βάρους; ἠσθάνετο ἐκλείποντα τὸν ἀέρα, ὃν ἀνέπνεε καὶ αὐτὴν τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ζῆν. Ὁ κῆπος ἐκεῖνος ὁ πλήρης ἡλίου, τὰ δένδρα τὰ πλήρη πτηνῶν, τὸ εὐρὺ φωτεινὸν στερεώμα, ὅλα ἐχλεύαζον τὴν σφοδρὰν λύπην του. Τί ἤλθε

νὰ κάμῃ, ὕψιστε Θεέ, αὐτὸς εἰς τὴν ἔπαυλιν ἐκείνην τοῦ Δαμμαρί; Καὶ μηχανικῶς ἐνῶ παρητήρει τὴν ἰσχνὴν μορφήν τοῦ περιωνύμου ἥρωος, ὃν ἐσατύρισεν ὁ Σερβάντες:

— Τί νὰ γείνη! ἐπιθύριζε, καὶ ἄλλη μια δοκιμασία, καυμένη Βερδιέ!.. εἰς σταθμὸς περιπλέον!..

Ἐπὸ τοιούτων πικρῶν διαλογισμῶν κατέιχετο ὅτε ἡ θύρα ἐκρούσθη. Ὁ Βερδιέ ἐξέπεμψε κραυγὴν καὶ ἐγερθεὶς ἔδραμε ν' ἀνοίξῃ. Ἦτο ἡ Γιλβέρτη, ἣτις ἔλεγε:

— Ἡμπορῶ νὰ εἰσέλθω;

Ἐλαβεν αὐτὴν ἐκ τῶν χειρῶν, ἠσπᾶσθη τὸ μέτωπόν της, τὴν ὠδήγησεν ἐκθαμβὸν πλησίον τοῦ παραθύρου, εἰς τὸ φῶς, ὡς νὰ ἠθελε νὰ ἴδῃ κάλλιον τὸ παιδικόν της μέτωπον, τοὺς εἰλικρινεῖς ὀφθαλμοὺς της καὶ εἶπεν αὐτῇ σχεδὸν κλαίων καὶ ἐνταυτῷ σχεδὸν γελῶν;

— Γιλβέρτη! φιλτάτη μου, δὲν εἰξεύρεις... Ἐὰν εἰξευρες τί λέγουν!.. Καυμένη κόρη μου!.. ἀγκάλιασέ με!

Ἐθώπευε τὴν μελαγχροινὴν ἐκείνην, τὴν σκεπτικὴν καὶ ὠχρὰν κεφαλὴν, τὴν ἐπιγίγε μεταξὺ τῶν τρεμουσῶν ὀπωσῶν χειρῶν του, ὧν διεκρίνοντο ἐξέχουσαι αἱ κυαναὶ φλέβες καὶ ἔλεγεν ἔπειτα ἡρέμα:

— Ἀγκυπητὴ μου κόρη!.. φιλτάτη μου!

Ἡ αἰφνίδιος ἐκείνη διάχυσις τῆς στοργῆς ἐπτόησε τὴν Γιλβέρτην.

Τί συνέβαινε λοιπόν; Ἀνεζήτει ἀπλήτως τὸ βλέμμα τοῦ θείου της. Εἶδεν ὅτι εἶχε κλαύσει. Βεβαίως εἶχε κλαύσει. Αὐτὸς νὰ κλαύσῃ!.. Διατί;

— Ἄ, διατί; διότι ὑπάρχουν ἀνόητοι εἰς τὸν κόσμον, οἱ ὅποιοι μὲ ἐλύπησαν; Ναί, μ' ἐλύπησαν πολὺ.

Καὶ εἶπε τότε τὰ πάντα πρὸς τὴν Γιλβέρτην. Διηγήθη αὐτῇ ὅτι ὁ Καπποᾶ καὶ ὁ συντροφός του ἐτόλμησαν νὰ τοῦ εἴπωσιν. Ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τοῦ χωρίου, ὅπου, ὡς ἔλεγον, εἶχε θεαθῆ ἡ δεσποινὶς Βερδιέ.

— Εἰς τὸ Ἄβων!

Ὁ ταγματάρχης ἐξεπλάγη βλέπων ὅτι ἡ Γιλβέρτη δὲν ἀπῆντα, δὲν διεμαρτύρετο. Καὶ ὅμως ἦτο μωρία, ἦτο ὄλως ἀνόητος, ἦτο κακοβουλία μυσαρὰ ἢ διάδοσις, δὲν ἦτο ἀληθές;

Πλὴν ἡ νεᾶνις ἴστατο ἄφρων; οἱ ὠραῖοι μαῦροι ὀφθαλμοὶ της ἐφαίνοντο ἐπτοημένοι, ὡς τότε νὰ ἐνόησε, τότε καὶ μόνον τὴν ἀπερισκεψίαν, ἣν διέπραξεν.

Εἰς τὸ Ἄβων!.. τὴν εἶχον ἴδει λοιπόν εἰς τὸν ἐν Ἄβων οἰκίσκον!.. Τὴν κατεσκόπευσαν λοιπόν!.. Ἄλλὰ τίς;

Καὶ ὁ Βερδιέ ἐμβρόντητος, ἐνεός, ἐφέλλιζε, μὴ πιστεύων ὅτι ἦτο δυνατόν:

— Λοιπὸν ὑπῆγες; . . Ἦτο ἀληθές!..

Και διατί νά μὴν τοῦ εἶπη τίποτε; . . . Αὐτὴ ἐντούτοις οὐδέποτε ἀπέκρυπτε τι ἀπὸ τὸν θεῖόν της. Δὲν εἶπε τίποτε διότι τὸ γεγονός αὐτό, τὸ νά ὑπάγη καὶ νά παρηγορήσῃ ἐν πάσχον παιδίον ἰσοδυναμεῖ δι' αὐτὴν ἀπλούστατα πρὸς ἐπίσκεψιν γενομένην χάριν ἐλεημοσύνης. Δὲν εἶπε τίποτε, διότι τὸ μυστικὸν δὲν ἦτο ἰδικόν της, ἀλλὰ τοῦ κυρίου δὲ Μομβρέν.

—“Ἔστω, ἔχει καλῶς. Ἄλλ' εἰς ἐμέ, εἰς ἐμέ! . . . ἐπανελάμβανεν ὁ Βερδιέ, ἡθύνασο νά εἶπῃς. . .

Ἡ Γιλβέρτη διέκοψεν αὐτόν. Ναί, εἶχε δίκαιον, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε τόσον ἀπησχολημένον, τόσον περιφροντίν ἐκ τῆς πολιτικῆς!. Πρὸς τί τάχα νά προσθήσῃ καὶ ἐκείνην τὴν ἀνησυχίαν εἰς τὰς τόσας του ἄλλας; Διότι βεβαίως καὶ αὐτὸς θὰ ἔλυπετο βλέπων τὴν ταλαίπωρον μικρὰν ἡμιθνήν ἐκεῖ πέραν. Καὶ ἡ Γιλβέρτη μὲ φρικιάσεις ἐν τῇ φωνῇ — φρικιάσεις ἀορίστου μητρικῆς στοργῆς καὶ ἀφοσιώσεως ὀρμηφύτου—ἐλάλει περὶ τοῦ Ροβέρτου, τρέμοντος μήπως ἀπολέσῃ τὴν θυγατέρα του καὶ τῆς μικρᾶς ἀσθενοῦς, ἥτις εἶχε βασανισθῆ καὶ καταβληθῆ, ἐκ τοῦ πυρετοῦ, ἐκ τοῦ παραληρήματος, ἐκ τῆς κωφώσεως, ἐκ τῆς ἐξασθενίσεως, περὶ τῶν ὑποζύων ποτῶν, ἅτινα ὄφειλε νά πῆν, περὶ τῶν τονικῶν καὶ διεγερτικῶν, ἅτινα αὐτῇ, ἡ Γιλβέρτη, τῇ ἐχορήγει μετὰ δισταγμοῦ καὶ προσοχῆς ἐναγωνίου. Ἀφοσώθη εἰς τὴν Κυπριανήν, ὡς ὁ καλλιτέχνης ἀφοσιούται εἰς τὸ ἔργον του. Ἀνέλαβε πεισμένως τὸν ἀγῶνα ἐκείνον κατὰ τοῦ θανάτου. Εὗρισκε τόσον ὠραῖον τὸ κοράσιον ἐν τῇ μικρᾷ λευκῇ του κλίνῃ μὲ τοὺς ἀτόνους ὀφθαλμούς του καὶ τὴν κεκαρμένην κεφαλὴν του —διότι ἐδέησε νά κόψωσι τὴν ἀφθονον ζωνθὴν του κόμην.

Ἡ Κυπριανὴ ἤρχισε βαθμηδὸν νά αἰσθάνηται στοργὴν πρὸς αὐτὴν καὶ τῇ ἐμειδία μὲ τὸ παράδοξον ἐκεῖνο μειδίαμα τῶν ὄντων, ἅτινα φαίνονται δισταζόντα νά ἐκλιζῶσι μετὰ ζῶν καὶ θανάτου. Τὸ παιδίον ἐπιθύμει νά κάθηται ἡ Γιλβέρτη παρὰ τὴν κλίνην του. Τότε ἔλεγεν αὐτῇ: «Δόσε μου τὸ χέρι σου! . . .» καὶ λαμβάνον τὴν χεῖρα τῆς νεάνιδος, ἔκοπτε τοὺς ὄνυχάς της. Εἰς τὴν τοιαύτην ἀσχολίαν καταγίνονται πολλάκις τ' ἀσθενοῦντα παιδία κατὰ τὸν πυρετόν των· τὸ τοιοῦτο τὰ διασκεδάζει. Ἐπαιζε μὲ τὴν Γιλβέρτην ὡς μὲ πлагγῶνα. Ὁ δὲ Ροβέρτος ὄρθιος ἰστάμενος παρὰ τὴν κλίνην παρετήρει τὸ σύμπλεγμα ἐκεῖνο τὸ συγκινητικὸν τῆς παρθένου μειδιώσεως πρὸς τὴν μικρὰν μάρτυρα, ἥτις ἐνίοτε ἐπλήγωνε τὴν Γιλβέρτην μὲ τὴν ψαλίδα, καὶ ἀνελογίζετο τὴν μητέρα, ἣν ἡ δεσποινὶς Βερδιέ ἀνεπλήρου παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς ἀσθενοῦς, τὴν ἀγγλίδαν, ἥτις εὗρισκετο ἐκεῖ που πλησίον ἴσως, περιπο-

λοῦσα περίξ τῆς οἰκίας ἐλλοχῶσα τὴν λείαν της.

Ἡ Γιλβέρτη διηγεῖτο πρὸς τὸν θεῖον της πῶς εἶχεν ἐκλιζέει ὡς τέρμα τῶν περιπάτων της τὸν ἐν Ἀθῶν οἰκίσκον. Ἐξέφραζε δὲ πᾶσαν τὴν χαρὰν, ἣν ἡσθάνετο ἀφοσιουμένη εἰς τὸ τοιοῦτο ἔργον ἐπὶ τῇ ἐλπίδι νά σώσῃ τὴν Κυπριανήν.

— Τί τα θέλεις! ἔλεγεν· ἀφωσιώθην εἰς τὴν μικρὰν. Οἱ καυμένοι ἐκεῖνοι οἱ χωρικοὶ μὲ ζηλεύουν, διότι ἡ ἀσθενὴς δὲν δέχεται νά λάβῃ τὸν τονικὸν οἶνον ἢ τὴν κινίνην εἰμὴ ἀπὸ τὰς χεῖράς μου. Ἐπομένως ἐνοεῖς ὅτι εἶνε ἀνάγκη καθ' ἐκάστην νά κατατρίβω μερικὰς στιγμὰς μεταβαίνουσα ἐκεῖ. Πρέπει νά γνωρίζουν ποῦ ὑπάγω, ἀφοῦ δὲν κρύπτομαι.

Προσέθετε δι' μετὰ μειδιάματος ἡδέος, ἡρέμου καὶ θλιβεροῦ.

— Ἀδελφὴ τοῦ Ἐλέους χωρὶς νά τὸ θέλω!

Ὁ ταγματάρχης ἐνηγκαλίσθη αὐτὴν, στηρίζων εἰς τὸ στῆθός του τὸ μέτωπον τῆς ἀγαθῆς νεάνιδος, ὅπερ κατησπάζετο μετὰ διαχύσεως πκτρικῆς καὶ μετὰ τινος ἄμα σεβασμοῦ.

— Εἶσαι καλὴ κόρη, Γιλβέρτη. . . Ναί, καλὴ κόρη. Ἄλλ' ὅμως ὑπῆρξες ὀλίγον τι ἀπερίσκεπτος.

— Ἀπερίσκεπτος;

— Ναί· Ὁ κόσμος δὲν κατοικεῖται μόνον ἀπὸ καλοῦς ἀνθρώπους, πρέπει νά ἡξεύρησῃς. ὑπάρχουν καὶ ἀνόητοι. . . διὰ νά μὴ εἶπω περισσότερον, καὶ πρέπει τις νά τοὺς ἔχη ὑπ' ὄψιν. . . Αὐτοὶ δέ! ὦ, αὐτοί! . . .

Καὶ ἐσταμάτησε μὴ θέλων ν' ἀκούσῃ ἡ Γιλβέρτη οὐδὲ κἄν τὴν ἀπήχησιν τῶν μωριῶν τοῦ Γκενὸ καὶ τοῦ Καπποά.

Πλὴν ἡ Γιλβέρτη ἐπέμενε, ἤθελε νά μάθῃ. . .

— Λοιπὸν αὐτοί; . .

Ὁ Βερδιέ ἀνίστατο ἀκόμη· ὅπως δὴποτε ὅμως ἐπρόκειτο περὶ κινδύνου καὶ ἡ Γιλβέρτη ὄφειλε νά εἶνε προειδοποιημένη. Διηγήθη καὶ αὐτὸς μετὰ περιφρονήσεως ἐξημμένης καὶ ἀγανακτούσης πρὸ μικροῦ, τανῦν δὲ πικρὰς, τί ἔλεγον οἱ περὶ αὐτοῦς. Ἄλλ' ἐξέπλάγη σφόδρα ἰδὼν ἐπὶ τοῦ γαληνίου προσώπου τῆς νεάνιδος οὐχὶ θάμβος ἢ ὀργήν, ἀλλ' ἔκφρασιν ὑπεροψίας ἡπίου καὶ εἰλικρινεστάτης.

— Ἀ! αὐτὸ εἶνε; εἶπεν ἡ Γιλβέρτη. Τότε δὲν εἶνε τίποτε.

Καὶ ἐποίησε κίνημα διὰ τῆς χειρὸς ὡς νά ἄφρινε νά καταπέσῃ εἰς τὸ βάθος φρέατος, ἐν τῇ λήθῃ, ἀντικείμενόν τι ἄχρηστον.

— Δὲν εἶνε τίποτε, βέβαια, δὲν εἶνε τίποτε, ἀπάντησεν ὁ ταγματάρχης διὰ σέ καὶ δι' ἐμέ. Ἄλλὰ διὰ τὸν κόσμον;

Ἡ νεάνις ἀπαλλαγεῖσα ἤδη τῆς περιπτύξεως παρετήρει τὸν θεῖον της φιλοστόργως μετ' ἐλαφροῦ μειδιάματος.

— Ὁ κόσμος, ἀγαπητέ μοι θεῖε; Ποῖος κόσμος;

— Μά... ξέρω κ' ἐγώ!.. Ὁ κόσμος τέλος πάντων!

— Ὁ κόσμος ὁ ἰδικός μας, εἶπεν ἡ Γιλβέρτη, δι' ἐμὲ εἶθε σεῖς καὶ διὰ σᾶς εἶμαι ἐγώ. Κανένα δὲν βλέπομεν καὶ κανεὶς δὲν ἀσχολεῖται ἐν τῇ ὁδῷ Μανσάρ περὶ τῶν συμβαινόντων ἐν Δαμμαρί!

Ὁ Βερδιὲ εἰσῆγα. Ἔβλεπεν εἰς τοὺς λόγους τῆς Γιλβέρτης γαλήνιον τινα ἐγκατέρησιν, ἥτις τὸν ἐξέπληττεν ἢ νεάνις ὠμίλει περὶ τῶν συκοφαντιῶν, αἵτινες ἀπεπειρῶντο νὰ τὴν βλάψωσιν, ὡς νὰ εὐρίσκοντο μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῶν κακοήθων ἐκείνων διαδόσεων αἰ θύραι εἰρκτῆς, αἱ κληκλίδες μονῆς.

— Ἐπὶ τέλους ὁμως, ὑπέλαβεν ὁ ταγματάρχης, δὲν πρέπει νὰ σκεπτόμεθα μόνον περὶ ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν ἄλλων, ὅχι διὰ σήμερον, ἀλλὰ διὰ τὴν αὐριον.

— Διὰ τὴν αὐριον; Καὶ τί εἶνε ἡ αὐριον φιλατατέ μου θεῖε; Ἡ αὐριον θὰ εἶνε ἡ σήμερον διὰ τὴν ἀνεψιάν σου, ἥτις πάντοτε θὰ σέ ἀγαπᾷ.

— Πάντοτε βέβαια... Ὅταν ὁμως νυμφευθῆς, ἂν αἱ τοιαῦται ἀνοησίαι...

— Ὡ, ἀπήντησεν ἡπίως ἡ Γιλβέρτη. Μὴ ἀνησυχῆς περὶ τούτου. Οὐδέποτε θὰ νυμφευθῶ!

— Οὐδέποτε;

— Οὐδέποτε!

Καὶ ἡ φωνή της ἦτο καθαρὰ, βραδεῖα περιέχουσα ποιὰν τινα συντριβὴν λεληθυῖαν ὡς ἀνάμνησιν ἀόριστον ὁδύνης.

— Ἐλα δά, Γιλβέρτη...

— Ὡ! εἶπεν ἡ νεάνις λαμβάνουσα ἀφοτέρας τὰς χεῖράς του καὶ παρατηροῦσα αὐτὸν μετὰ μειδιάματος κατὰ πρόσωπον, μὴ μοῦ ἔμιλλῆς περὶ τούτου. Ἐχω σταθερὰν ἀπόφασιν. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι ἡμποροῦν νὰ λέγουν περὶ ἐμοῦ ὅτι θέλουν... δὲν θὰ ἐμποδίσῃ αὐτὸ κανὲν καλὸν συνοικέσιον, ἀφοῦ δὲν τὸ ζητῶ, ἀφοῦ δὲν τὸ θέλω!

Καὶ προσεπάθησε νὰ γελάσῃ.

— Ὁ! ἀποθάνω γεροντοκόρη, προσέθηκεν. Αὐτὴ ἡ ἰδέα μοῦ ἐκαρφώθη εἰς τὸν νοῦν. Τοιοῦτοτρόπος δὲν εἶνε κίνδυνος νὰ διανύσω δυστυχῆ οἰκογενειακὸν βίον.

Ὁ ταγματάρχης ἤθελε νὰ τὴν ἐρωτήσῃ, νὰ τὴν ἐξετάσῃ ἐπὶ πλεόν. Ὁ γέλως, ὃν ἡ νεάνις ἐπεδείκνυεν, ἀντήχει ὡς κίβδηλος καὶ ἐνέπνεεν εἰς τὸν Βερδιὲ ἀνησυχίαν. Αἰφνης ἀντήχησεν ὁ κώδων τοῦ γεύματος.

— Ἄς ἀφήσωμεν πλεόν αὐτά, εἶπεν ἡ Γιλβέρτη, καὶ ὅταν σοῦ εἴπουν ὅτι με εἶδον εἰς Ἄβων, δύνασαι ν' ἀπαντήσῃς ὅτι γνωρίζεις τί ὑπῆγα νὰ κάμω ἐκεῖ.

Βήματα ἠκούσθησαν εἰς τὸν διάδρομον πρὸ τῆς θύρας τοῦ θαλάμου, ἣν κάποιος ἐκρούσεν. Ἦτο ὁ Δυκάς.

Ἐφερεν εἰς τὴν κομμοδόχην ρόδον λαμπρόν,

ὅπερ πρὸ ὀλίγου εἶχε δρέψαι εἰς τὸν κῆπον χάριν αὐτοῦ ἢ κυρία Ἐρβλαί.

— Ταγματάρχα, εἶπεν ἀφοῦ ἐχαίρεισε τὴν Γιλβέρτην, μὴ λησμονήσῃς ὅτι σήμερον εἶνε ἡ κρίσιμος ἡμέρα, ἀπόψε εἰς τὸ *Καφεγεῖον τῆς Ἀστραπῆς*.

— Ἄ ναί! ἡ κρίσιμος ἡμέρα.

Ὁ ταγματάρχης τὸ εἶχεν ἐντελῶς λησμονήσει. Ὁ Γκαρούς καὶ οἱ ὄπαδοί του εἶχον ἀποφασίσει νὰ προβῶσιν εἰς τολμηρὸν διάβημα, νὰ καταρρίψωσι τὸν ἀντίπαλον πυροβολητὴν, ἂν ἦτο δυνατόν, πάντες δὲ προσεδόκων σκηναὶς θορυβῶδεις. Ὁ Δυκάς ἀνήγγειλλεν οὐχὶ ἔνευ τινων μικρῶν εἰρωνικῶν ὑπαινιγμῶν τὴν προσέγγισιν τῆς μάχης.

— Τώρα θὰ ἔλθω, ἀπήντησεν ὁ Βερδιὲ. Καὶ καλὴν ἐντάμωσιν ἀπόψε, κύριε Δυκά. Εἶμαι ἔτοιμος!

Ἀφοῦ δὲ ὁ νέος Πίττ ἀπῆλθεν, ἐστράφη καὶ εἶπε πρὸς τὴν Γιλβέρτην.

— Ναί, Γιλβέρτη, ἔχεις δίκαιον, ἄς λησμονήσωμεν τὰς ἀχρεϊότητας αὐτάς. Καὶ τώρα, κύριε ὑποψήφιε, εἰς τὸ μέρος σου!

Ἀλλὰ τῇ ἀληθείᾳ οὐδόλως ἐνεθυμείτο τὸν Γκαρούς, οὐδόλως ἐσυλλογίζετο τὴν βουλευτικὴν ἔδραν. Ἐσκέπτετο μόνον τὴν ἀνεψιάν του, τὰς συκοφαντίας, τὰς ρυπαρὰς ἐπινοήσεις τῶν ἡλιθίων ἐκείνων. Καὶ ὅπως ὁ πτωχὸς ἠθοποιὸς ἀνέρχεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς νὰ ἐπιδειχθῇ τὴν ὄραν ἀκριβῶς καθ' ἣν τὸ τέκνον του ἦ ἢ μὴ τῆρ του ἀγωνιᾷ, ὄφειλε νὰ σκεφθῇ νὰ μεταβῇ ὅπως ἀντιμετωπίσῃ τὸν Γκαρούς, νὰ διανεῖμῃ τὸ πρόγραμμά του ὁπότε οὐδὲν ἄλλο, ἀπολύτως οὐδὲν τὸν ἐνδιέφερον εἰμὴ ἡ ἀγωνιώσα εὐδαιμονία του, ὁ βόρβορος ὃν ἐπέριπτον κατὰ τῆς Γιλβέρτης.

Ὁ κώδων ἐσήμανε καὶ ἐκ δευτέρου ἰσχυρῶς.

Ὁ Βερδιὲ περιέβλεκε διὰ τῶν βραχιόνων του τὴν νεάνίδα καὶ τὴν ἠσάσθη μετὰ στοργῆς.

— Πόσοι ἀχρεῖοι εἶνε ἐδῶ εἰς τὸν κόσμον! εἶπε. Πόσοι!

Ἡ νεάνις προσεπάθησε καὶ αὐτὴς νὰ μειδιάσῃ, λαμβάνουσα δὲ τὸν βραχιονά του ὅπως μεταβῇ μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ ἐστιατόριον:

— Μὰ λοιπὸν εἶσαι παιδί, θεῖέ μου; τῷ εἶπεν.

Ἔσεισεν αὐτὸς τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπήντησεν:

— Ὅχι, εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος, κόρη μου!

(Ἐπεται συνέχεια).

Ἡ εὐτυχία παρίσταται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας τόσο μεγάλη, ὥστε μᾶς φαίνεται ὅτι φθάνει εἰς τὸν οὐρανόν. Ἄλλ' ὅπως διέλθῃ τὴν θύραν μας τόσο σμικρύνεται, ὥστε πολλάκις δὲν παρατηροῦμεν αὐτήν.